

VECKOBLADET

Nr 2 i webbform

060120

Hyfs eller inte, det är frågan

I veckans nummer publicerar vi ett svar från Stefan Arvidsson på förra veckans artikel, "Vill vi ha socialliberala röster?", av Sten Henriksson.

I inledningen av artikeln används ordet hyfs vilket får tjänstgörande veckobladsredigerare att känna en ilning av förfluten tid. Senast ordet användes mot mig var nog i mellanstadiet (mitten av 60-talet) om jag inte missminner mig.

För att återbörda mig till nutid så skrev jag in hyfs i Google och där hittade jag bl a följande citat som jag lånat på en sida från [Karolinska institutet](#), "Vårt behov av hyfs är stort. Det är större här i landet än i de flesta andra, av många skäl. Kulturen här i landet är en sen importvara, om vi jämför oss med flertalet länder i den europeiska folkfamiljen; man behöver inte skrapa så djupt på oss för att Röde Orm skall komma fram."

En annan sida man kan hitta när man söker på ordet hyfs är nättidningen [Source](#), där jag tar ett annat litet citat.

"Behåll kepsen på, snorunge, och lyssna nu.

Normal hyfs innebär att vara som alla andra. Att inte sticka ut. Att inte utmana. Det gör att människor runt dig slipper tänka. Alla fåren i fällan ska bete sig likadant i ett vegetativt lugn. Bryter du mot det måste hjorden stanna upp och ta ställning. Det är jobbigt. Mycket jättejobbigare än att allt bara fortskrider som igår och i förrgår."

Vad hyfs är eller inte är , det är inte helt enkelt att veta. Kanske saknar Veckobladet hyfs, kanske inte. Kanske är det bra att sakna det i så fall och kanske inte.

Göran Persson

"Klassfienden" citerar VB

Till det som Veckobladet förr kritiserades för och som bidrog till att v-föreningen avvecklade tidningen hörde att den "citerades i borgarpressen", refererades av "klassfienden".

Nu har det hänt igen. I en politisk kommentar om v-kongressen på Svenska Dagbladets ledarsida den 14 januari citeras några ord ur VB:s kongressreferat, och artikeln avslutas med uppmaningen "Läs mer i Veckobladet, www.veckobladet.com".

För vår del gillar vi att bli uppmärksammade, lästa och citerade. Inte minst av en tidning som faktiskt utmärker sej för gott journalistiskt hantverk och ett visst mått av oberoende.

Förstasidan i samma nummer toppas av rubriken "Borgerliga vallöften för miljarder utan täckning", och tidningens genomgång visar att Alliansen sysslar med ungefär samma sak som vänsterns kongress.

Det journalistiska hantverket är sämre i vänsterpartiets medlemsorgan

"Vänsterpress", vars tendentiösa klippning avslöjades i vårt förra nummer.

Gr

Dataspalten

Den här blaskan görs på Macintosh och det är förstås mer än en tillfällighet. I mer än tjugo år har det pågått ett kulturkrig mellan Wintel- och Applesfärena. Wintel är Windows + Intel, dvs PC-datorer och kanske skulle det var mera klagörande att kalla det Microsofts hemmaplan. Den står för så där 97 % av marknaden för persondatorer. Apple är den evige uppstickaren som hela tiden har varit idémässigt ledande och som gör aningen långsammare, lite dyrare och mycket säkrare och mera lättanvända datorer. Valet mellan de båda sfärena har inte sällan varit en fråga om identitet och attityd. Folk som sysslar med reklam, typografi, textproduktion mm väljer i regel Mac liksom universitetsfolk som har haft möjlighet att tänka efter och välja. Det finns också en lätt politisk touche i detta, men numera väljer politiskt medvetna de billigare PC-maskinerna med Linux som operativsystem och i övrigt öppen programvara för tillämpningarna.

En ren kult

Till saken hör att det finns särskilt hängivna Mac-användare som bildar vad som närmast kan kallas en kult. De har sin julafton i början av januari när Steve Jobs, chef på Apple håller sin årliga presentation med demo av nya produkter. Tusentals hysteriska anhängare tjuver av förtjusning när Jobs, iklädd jeans och höghalsad svart tröja visar de nya grejerna lite nonchigt. I själva verket är allt han säger och gör oerhört genomarbetat och repeterat, och det står horder av medarbetare i kulisserna med reservutrustning som kan kopplas in på ett ögonblick om det skulle bli trassel. En av de tidiga höjdpunkterna i Jobs-kulten inträffade f.ö. i mitten av 60-talet när Apple satsade på Lunds universitet och lät sig nedkomma från himmelen per helikopter till gräsmattan utanför Svaneholms slott där församlingen väntade. Det var tider det.

Jag tänker på detta när jag läser om Apples senaste kvartalsrapport. Den säger att 59 % av företagets totala omsättning nu består av försäljning av musik till iPodarna. Man brukar ju tala om att det sker en sammansmältning mellan informationsbehandling och telesystem - därav nämnet IT - och till det har kommit kommunikation, därav IKT. Vad som nu också är på väg är att också innehållet, i det här fallet musik, blir en del av denna sfär. Ja, så kan det gå och även om inte Marx hade så mycket att säga om IT (fast han hade synpunkter på vad datorpionjären Charles Babbage skrev) så kanske en del analyser av kapitalets koncentration mm skulle gå att använda.

Senaste skvaller från Silicon Valley

Jag brukar börja min dag med att läsa skvallerpalten "Good Morning Silicon Valley" i San José Mercury Herald och jag förstår inte varför inte alla gör det. Härom veckan stod det att Bill Clinton hade hälsat på i Redmond, Microsofts huvudkvarter i Seattle. Han är kanske tilltänkt som styrelseordförande, sades det. Ack ja, allt fast förflyktigas. Nu för tiden är det vanligt med AMD-processorer i Wintelmaskinerna medan Apple just har lanserat sin första Intelmaskin. Hur ska det sluta?

Lucifer

Stackars Bush

Den amerikanske presidenten har inte mycket att glädja sig åt i dessa dagar. Snart är det bara minnet av att han faktiskt sett till att Saddam Hussein blivit oskadliggjord som kan muntra upp hans dystra vardag. Saddam står äntligen inför rätta för sina illgärningar. Just nu handlar rättegången om en episod då invånare i shiabyen Dujail blev gripna, torterade och 148 av dem dödade som en hämndaktion sedan ett dussin av byns medlemmar försökt mörda Saddam Hussein. En kollektiv bestraffning som i olika former är vanlig i en annan del av mellanöstern. Där det inte har lett till några tribunaler.

Den stora anklagelsen mot Saddam Hussein kommer dock att bli att han gasat ihjäl sina egna medborgare. Det har till och med framförts som ett tillräckligt motiv att anfalla Irak när alla andra motiv visat sig vara baserade på lögner och förfalskningar. Men nu är det inte säkert att Saddam kommer att bli fälld för detta. I varje fall om man får tro en man som är väl insatt i vad som skedde i Halabja vid det aktuella tillfället 1988.

Dr. Stephen C. Pelletiere är i dag pensionär och bor i Pennsylvania. Han har en PhD i politisk vetenskap. Under 80-talet var han chef för den avdelning i CIA i Langley som analyserade Irak och blev väl förtrogen med allt s.k. klassificerat material som passerade Washington och som rörde persiska viken under den tiden. 1988 till 2000 var han professor vid amerikanska arméns militärskola i Carlisle. 1991 ledde han en utredning för amerikanska arméns räkning som undersökte hur Irak skulle kunna tänkas bedriva ett ev. krig mot USA. Rapporten från den utredningen beskrev i detalj bl a Halabja-affären. Bland Pelletieres skrifter finns "Iraq and the International Oil System: Why America Went to War in the Persian Gulf".

Halabja är en stad som ligger i den kurdiska delen av Irak, ganska när gränsen till Iran. I mars 1988, under slutskedet av kriget mellan Irak och Iran, hade iranierna besatt Halabja. Staden hade strategisk betydelse eftersom man därifrån kontrollerade Darbandikhandammen som var viktig för vattenförsörjningen i området. Det var under de strider som pågick när irakierna försökte återta staden som stridsgas kom till användning, uppenbarligen från båda sidor.

Dr. Pelletiere anser att det finns tre omständigheter som gör att Saddam Hussein kan frias från misstanken om folkmord genom gasning av den egna befolkningen. Den första är att det visserligen är bevisat att civilbefolkningen utsatts för stridsgas men det saknas bevis för att någon har dött till följd irakisk gas. Den andra är att stridsgas kom till användning under pågående stridshandlingar. Att civila drabbats kan ses som "collateral damage" och därmed inte betraktas som krigsförbrytelse. Den tredje är att undersökning av de gasskadade tydde på att de drabbats av iransk stridsgas. Iran använde då cyanbaserad stridsgas som ger blodskador medan Irak använde senapsgas som ger skador på hud, slemhinnor och andningsvägar. Irak skall vid den tidpunkten inte ha haft tillgång till blodskadande stridsgas.

Dr Pelletiere säger vidare att om åklagaren i rättegången mot Saddam Hussein hävdar att stridsgas använts mot kurder vid andra tillfällen måste han också kunna bevisa att det inte rört sig om kurdiska gerillagrupper som gjort gemensam sak med iranierna. Det verkar vara bäddat för en ny missräkning för stackars Bush.

Den tidigare amerikanske justitieministern Ramsey Clark ställer upp i försvaret för Saddam Hussein och hans gäng. Själv förklarar han sitt deltagande med att han anser det så viktigt för det irakiska folket att detta blir en "fair trial". Om han är en sann USA-patriot tycker han kanske också att det är viktigt att för USA komprometterande fakta inte kommer i dagen. Det var ju trots allt USA som försåg Saddam Hussein med alla de giftiga vapen som han nu kommer att anklagas för att ha använt på ett brottsligt sätt.

Erik Kågström

Svar till Sten Henriksson

Sten Henriksson undrar i Veckobladet om jag lider av beröringsskräck för bladet (eller vad nu det kan heta på webben) eller om jag kan tänka mig att svara på hans kritik av min kritik i Vänsterpress av Staffan Norbergs förslag till valstrategi. Jag lider förvisso av den skrällen, liksom jag ogillar kontakt med alla fora där det anses modigt och vitsigt att sakna hyfs, men jag svarar ändå gärna på Henriksson kritik eftersom den i tonfallet går mot strömmen i Veckobladet. Dessutom ska man ju inte, lär ju sifo-socialisterna, vara principfast.

Henriksson påstår - förmodligen korrekt - att det redan är många som näppeligen ser sig som vänstersocialister som röstar på Vänsterpartiet, i alla fall i Lund. Av detta påstående drar han, om jag förstår honom rätt, slutsatsen att Staffan Norberg gör rätt i att argumentera för att Vänsterpartiet medvetet ska föra en valkampanj som lockar socialdemokrater, miljöpartister och socialliberaler. Det är emellertid en farlig och felaktig slutsats. Självklart ska vi tacka och ta emot dessa röster från medborgare som av vilket skäl det vara månne väljer att stödja oss, men att därav dra slutsatsen att vi ska anpassa våra idéer och drömmar efter dom är fatalt. Det faktum att inte alla som röstar på oss är vänstersocialister kan inte ligga till grund för vår valstrategi. I ett nyliberalt klimat som redan är anemiskt fattigt på politiska frågor och politiska lösningar skulle vi göra utrymmet för det politiska samtalet än mindre. Vänsterpartiets uppgift måste istället vara, liksom det måste vara alla politiska partiers uppgift, att profilera sig och fördjupa den politiska analysen. Stoppa den politiska getingmidjan.

Henriksson förvånar mig när han ärligt skriver att han inte tycker det är fel att ett parti förskönar sitt budskap, dvs att partiet döljer de sidor av sin politik som kanske ser mindre vackra ut för den vanlige medborgaren. Henriksson finner inte detta ohederligt. Men det gör jag. Henriksson koketterar med att hans förståelse för att man "gör bruk av smink" är ett utslag av att han "inte är så principfast". Men det Henriksson försöker framställa som en dygd innebär ju i verkligheten att man förför väljarna istället för att övertyga dem. Att bli förförd är ju inte alltid så illa, men åtminstone sedan antiken har upplysta själar kämpat för att hålla politikens arena så ren från detta som möjligt. Jag hoppas att Vänsterpartiet fullföljer den linjen och att dess företrädare med förnuftiga skäl och utan (retoriskt) smink fortsätter att argumentera för, med Henrikssons ord, "socialism och planhushållning".

Stefan Arvidsson